

Výše zálohy na výmaz knihovní pohledávky (§ 353 ex. ř.) neřídí se hodnotou obtížená nemovitosti, nýbrž výší pohledávky, o jejíž výmaz jde.

O d ů v o d n ě n í: Vymáhající věřitelka byla zmocněna podle § 353 odst. I. ex. řádu, aby na náklad povinné strany provedla knihovní výmaz na pozemku č. k. 1144 ve Zlíně a bylo povinné straně uloženo podle § 353 odst. 2. ex. řádu, aby napřed zaplatila náklad s tím spojený. Tento náklad byl prvním soudem určen na 293.000 Kč a rekursním soudem snižen na 123.000 Kč, při čemž se rekursní soud řídil hodnotou, za kterou byl tento pozemek povinnou stranou prodán vymáhající věřitelce. Toto rozhodnutí právem napadá vymáhající věřitelka, neboť náklad, o který jde, neřídí se hodnotou pozemku, jenž má býti bez dluhů odevzdán, nýbrž výší pohledávek, jimiž jest zatížen a jež mají býti vymazány, což plyne již z úvahy, že plátce jest oprávněn požadovati kvitanci jen na věřiteli **u s p o k o j e n é m** (§ 1426 obč. zákona). Šetřením podle § 526, odst. 1. c. ř. s. a § 78 ex. řádu bylo zjištěno, že ze zajištěných 272.314 Kč 46 h bylo zapláceno a odepsáno 24.519 Kč 10 h, že zbytek dosud vážne a že ani částka 19.139 Kč dosud není zaplácena. Bude tedy k provedení knihovních výmazů, o něž jde, třeba alespoň 266.935 Kč a bylo proto dovolacím rekursu co do této částky vyhověno a rozhodnuto, jak výše uvedeno, při čemž byl vzhledem ke konečnému nepatrnému výsledku rekursu změněn i výrok rekursního soudu o útratách.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 13. května 1932 R II 107/32. Karel Jelínek.

Nekalá soutěž. Oprávnění podati obžalobu pro přečin zlehčování přísluší obchodním a hospodářským podnikům bez ohledu na formu, v níž jsou provozovány, a bez ohledu na to, zda jde o podnik jednotlivcův či o podnik kolektivní. Hledisko § 492 z. tr. nemá tu místa. Pro důkaz objektivní a subjektivní nepravdivosti údajů (§ 27 zák. proti nek. sout.) platí zásady oficiálnosti a pravdy materiální, nikoli zásada § 490 z. tr.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 23. dubna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zlehčování podle § 27 zák. ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., mimo jiné z těchto **d ů v o d ů:**

Zmateční stížnost obžalovaného napadá rozsudek z důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. a) po případě c) tr. ř. námitkou, že jest právně mylný výrok nalézacího soudu, uznávající aktivní oprávnění firmy »S.« k soukromé žalobě, ana prý nemůže žalovati firma, nýbrž jen fyzické osoby firmu představující nebo

zastupující. Podle § 34 odst. 3 písm b) zákona proti nekalé soutěži z 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. může obžalobu pro přečin zlehčování podle § 27 cit. zák. podati ten, koho se trestný čin bezprostředně dotýká. Omezovati toto ustanovení zákona jen na osoby fyzické a na korporace v § 492 tr. zák. naznačené, — jak míní zmateční stížnost —, nemá oporu v zákoně, ba ani v důvodové zprávě. Zákon čís. 111/27 poskytuje v § 10 ochranu soukromoprávní a v § 27 ochranu trestní zlehčenému »podniku«, podobně jako i v četných jiných ustanoveních (§§ 2, 25; 11, 29; 12, 30; 13, 31; 14, 32). Tento široký pojem zahrnuje téměř všechna podnikání, nesoucí se k ukojení životních potřeb lidstva a směřující k docílení výdělečného zdroje. Nerozeznává, o jaký podnik jde, zda o podnikatele jednotlivce či o podniky kolektivní, obchodní společnosti, akciové společnosti, společnosti s r. o., družstva (ohledně těchto sr. důvodovou zprávu k § 46 cit. zák.). Podle důvodové zprávy vztahuje se zákon čís. 111/27 na veškeré samostatně provozované činnosti, nesoucí se ke zdroji příjmů zhodnocováním zboží nebo výkonů. Podléhají mu tedy nejen obchodní podniky v užším slova smyslu, nanejmenší i podniky peněžní, bankovní, nýbrž i všechny ostatní hospodářské podniky, i neobchodní, jako výroba prvotní a výroba druhotná, živnosti, ba i svobodná povolání. Vždyť účelem zákona jest, odstraniti nekalé zjevy hospodářského života vůbec. Kdyby šlo podle mínění zmateční stížnosti, minul by se zákon o nekalé soutěži více než z polovice cílem. Kdo jest »soukromým obžalobcem«, stanoví všeobecně pro obor trestního práva § 46 tr. ř. K tomu přistupuje pro obor ochrany cti ustanovení § 492 tr. zák., pro obor nekalé soutěže však ustanovení § 34 odst. 3 zák. čís. 111/27 jako zákon zvláštní, a nelze ustanovení § 492 tr. zák., upravující jinou právní oblast, pojímati i do zákona o nekalé soutěži (jak tomu chce zmateční stížnost). Jmenuje-li závadný dopis opětovně výslovně firmu »S.«, nikoliv jen její představitele nebo zástupce, jest firma »S.« tím, koho se trestný čin (zlehčování) bezprostředně dotýká (§ 34 odst. 3 písm. b) cit. zák.). Ostatně podle plné moci dali zmocnění k podání soukromé obžaloby právě představitelé (zástupci) firmy »S.«, akciové společnosti.

Podle § 27 zák. čís. 111/27 musí býti údaje o podniku objektivně nepravdivé, co do pravdivosti neprokázatelné. Obžalovaného může vyviniti jen důkaz, že jeho údaje jsou pravdivé, nebo že mu jejich nepravdivost nebyla známa. Tím ovšem není řečeno, že v trestním řízení o nekalé soutěži platí zásada řízení pro urážky na cti, jíž jest obžalovanému uloženo, by dokázal pravdivost závadných projevů. V trestním řízení o nekalé soutěži platí všeobecné zásady trestního řízení, t. j. zásada oficiálnosti a materiální pravdy. Soud jest povinen provésti potřebné důkazy, ať byly nabídnuty tou neb onou stranou nebo stranami vůbec nebyly nabídnuty, by pak, uváže volně podle § 258 tr. ř. veškeré výsledky průvodního řízení, učinil potřebná skutková zjištění

o pravdivosti (o nepravdivosti) údajů o podniku. Lze připustiti, že úprava rozhodovacích důvodů rozsudku na některých místech budí dojem, jako by se zjišťovala pravda podle § 490 tr. zák. Nicméně nelze uznati za důvodnou námitku zmateční stížnosti s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., že rozsudek spočívá na mylném výkladu zákona, vycházejí z názoru, že nastane trestnost obžalovaného, neprokáže-li pravdivost svých údajů. Vždyť rozsudek zjevně vychází ze správného pojetí ustanovení zákona v § 27, an si předkládá otázku, zda údaje obžalovaného — jak tvrdil — byly objektivně pravdivé, a v příslušných odstavcích rozhodovacích důvodů zřetelně proniká zjišťování výsledků dotyčných průvodních prostředků v ten smysl, že údaje obžalovaného o žalujícím podniku byly objektivně nepravdivé a že si byl obžalovaný vědom nepravdivosti svých údajů.

Rozh. nejvyš. soudu ze dne 5. ledna 1932, Z m II 319/30. Dr. B.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

K reformě úraz. pojištění dělnického. Náměty pro novelisaci úraz. zákona. Rozbor unifikace. Sepsal Dr. Fr. Trnka, vedoucí ředitel úr. poj. dělnické v Praze. 1932. Str. 78.

Podnět k této zajímavé brožurce zavdaly snahy po unifikaci sociálního pojištění, hlavně snaha, aby i posavadní úrazové pojištění dělnické odpadlo a nahrazeno bylo všeobecným pojištěním invalidním za organizační pomoci nemocenských pojišťoven, zejména pojišťoven okresních.

Hledíme-li ke vzniku našeho úraz. pojištění dělnického, sluší předem konstatovati, že pojištění toto bylo uvedeno v život s dělnickým pojištěním z důvodů čistě technických, aby totiž menší úrazy, které nezanechaly po uplynutí určité kratší doby (karanční) nijaké výdělečné nezpůsobivosti, nebyly odškodňovány úrazovou pojišťovnou, zejména když bylo třeba, aby bylo zjištěno, že jedná se o úraz podnikový, o úraz při práci, který se přihodil v tom kterém podniku úrazovému pojištění podrobenému. Jinak současnost zavedení obého druhu pojištění nebyla v žádné organické souvislosti, oba druhy existovaly až do dnešní doby úplně samostatně, přesto, že jak před politickým převratem i po něm, zejména když se jednalo o zavedení t. zv. sociálního pojištění ve formě pojištění pro případ nemoci, invalidity a stáří podle zákona č. 221/1924 neutuchly snahy shora uvedené.

Nepopřenu zůstává skutečnost, že u zaměstnance, který co do své životní existence odkázán jest výhradně na výsledek své práce, jakmile stal se nezpůsobilým k výdělku následkem úrazu, není rozdílu, při jaké příležitosti k úrazu přišel a že tedy za všech